

Arrest

nr. 248 986 van 12 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *lbis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 12 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 november 2018 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen internationale bescherming.

Het beroep tegen die beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ongegrond bevonden, en de Raad weigerde eveneens de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 235 690 van 29 april 2020.

Op 12 juni 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de bevoegde minister) in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten (1),

naam : [O.A.]

voornaam : [J.A.]

[...]

nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/11/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 29/04/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 21/11/2017 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel is onder meer gesteund op de schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van het algemeen beginsel van het Unierecht van de eerbiediging van de rechten van verdediging die het recht van eenieder te worden gehoord jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, afgeleid uit artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“De bestreden beslissing houdt geen enkele rekening met het familieleven van verzoeker met zijn partner wiens verzoek om internationale bescherming nog steeds in behandeling is door het CGVS.

Artikel 7 van de wet van 15.12.1980 die de wettelijke basis van de bestreden beslissing vormt is een omzetting van artikel 6.1. van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (verder richtlijn 2008/115) die stelt :

“Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft ”

Artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 stelt :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115 die stelt :

"Artikel 5

Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van de ge richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement"*

Eerste onderdeel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

Als het na dit individueel onderzoek blijkt dat het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in strijd zou zijn met de grondrechten van de vreemdeling moet de Minister of zijn afgevaardigde zich onthouden een bevel af te geven (Zie in die zin, per analgie RvS 19.02.2015, n° 230.251; RvS, 26 juni 2015, 231.762; RvS, 26.08.2010, n° 206.948; RvS, 17.12.2013, n° 225.855).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, verplichten de overheid alle administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende te motiveren.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot uitdrukkelijke en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichting tot uitdrukkelijke motivatie heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De beslissingen van de overheid moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67- 71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze

beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van U Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissingen op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op wettelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht

In casu houdt de verwerende partij geen enkele rekening met het feit dat de wettelijke partner van verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat zij in België nog steeds samenwonen.

Het blijkt dus aangetoond dat verzoeker een familieleven heeft met zijn partner en dat de verwerende partij er rekening mee moest houden op basis van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980;

Het familieleven valt ook onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Omwille van de specifieke omstandigheden is de bestreden beslissing een buitenproportionele inmenging in het familieleven van verzoekende partij. Uit vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens blijkt dat er een positieve verplichting kan bestaan een verblijfsvergunning af te geven en een negatieve verplichting zich onthouden een bevel om het grondgebied af te geven.

Dit is onder andere het geval wanneer er hinderpalen bestaan om het familieleven in een ander land voort te zetten.

In casu bestaan er hinderpalen die het onmogelijk maken voor verzoeker om zijn familieleven in een ander land voort te zetten, zijnde Colombia of Venezuela.

Zijn partner beziet enkel de Venezolaanse nationaliteit en kan zich niet zomaar vestigen in Colombia.

Daarnaast haalt verzoekers partner een risico op vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan. Dit risico werd tot op heden niet onderzocht door het CGVS.

Rekening houdende met deze gegevens kan er van verzoekers partner niet worden verwacht dat zij verzoeker in Venezuela of in Colombia.

De hinderpalen die niet toelaten om het familieleven voort te zetten in Venezuela of Colombia zijn aangetoond.

In deze omstandigheden is de inmenging in het familieleven buitenproportioneel en vormt het een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Om deze redenen schendt de bestreden beslissing ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 en het zorgvuldigheidsbeginsel en moet zij vernietigd worden.

Tweede onderdeel.

Zoals hoger uiteengezet is het een verplichting van de verwerende partij om, in het kader van het onderzoek die voortvloeit uit artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten ter staving van zijn verdediging kenbaar te maken (RVV, n° 168.511 van 27 mei 2016).

De verwerende partij kan dus niet dienstig laten gelden dat zij niet op de hoogte zou zijn dat de partner een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Verwerende partij moest verzoeker in de mogelijkheid stellen om zijn standpunt kenbaar te maken en concrete elementen te laten gelden met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, op basis van het algemeen beginsel van het Unierecht van de eerbiediging van de rechten van verdediging afgeleid uit artikel 41 van het Handvest die het recht van eenieder te worden gehoord vooraleer jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregelen wordt genomen, (zie o.a. HvJ, 5.11.2014, zaak C-166/13; HvJ, 11.12.2014, C-249/13; HvJ, 10.09.2013, C-383/13) en het algemeen beginsel van Belgisch administratief recht audi alteram partem die dezelfde strekking heeft.

Dit recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure voordat en beslissing wordt genomen die zijn belangen in nadelige wijze kan beïnvloeden en heeft als doel dat de overheid in staat wordt gesteld rekening te houden met alle relevante elementen.

Wanneer de overheid de intentie heeft om een terugkeerbesluit te nemen moet de vreemdelingen gehoord worden om zijn standpunt te laten gelden over een eventuele toepassing van artikel 5 van de richtlijn, omgezet in artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 (HvJ, 11.12.2014, C-249-13, §§ 47- 51)

Een schending van het recht om te worden gehoord kan pas tot de nietigverklaring van een beslissing leiden wanneer deze procedure zonder deze schending een andere afloop had kunnen hebben, dit aan het hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval.

In casu blijkt heel duidelijk dat de specifieke omstandigheden van verzoekster de beslissing van verwerende partij had kunnen invloeden rekening houdende met de hangende asielaanvraag van zijn wettelijke partner, hun samenwoning in België en de inhoud van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, artikel 8 van het EVRM en artikelen 7 en 24 van het Handvest.

Deze elementen die betrekking hebben op het familieleven van verzoekster worden aangetoond in de stukken bijgevoegd aan huidig beroep.

De bestreden beslissing moet dus vernietigd worden.

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij daarop het volgende:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (verder het Handvest), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15 December 1980, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 5 December, 1980 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 41 van het Handvest en van het algemeen beginsel van het Belgisch administratief recht audi alteram partem. Het enig middel steunt in haar geheel op het betoog als zou in de bestreden beslissing geen rekening gehouden zijn met met het familieleven van de verzoeker. Deze zou namelijk sinds januari 2017 een duurzame relatie onderhouden met K.E.V.G. [...].

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Een schending van artikel 8 EVRM kan dus niet worden aangenomen op grond van de loutere bewering dat de verzoekende partij in België een duurzame relatie zou onderhouden met een vrouw van Venezolaanse nationaliteit.

Verzoekende partij slaagt er in het geheel niet in haar veronderstelde partnerschap met mevrouw V.G. geloofwaardig te maken.

Vooreerst valt op te merken dat de verzoekende partij met geen woord heeft gerept over deze relatie in haar interview met de DVZ op 16.03.2018. Integendeel, verzoekende partij verklaart van 2009 tot 2015 gehuwd geweest te zijn met mevrouw M.M.S. Voorts verklaart zij voor vertrek in de 8 maanden een partnerschap te hebben met P.A.B.B., die op dat moment nog in Venezuela zou verblijven. Met geen woord wordt er gerept over een bestaande relatie met mevrouw V.G. Het is in die zin bijzonder opmerkelijk dat verzoekende partij in haar gehoor bij het CGVS plotseling wel gewag maakt van een relatie met mevrouw V.G. (CGVS 18.12.2018 p.2).

Om die bewering te staven legt verzoeker een document neer dat een door de wet geregistreerd partnerschap sinds januari 2017 met mevrouw V.G. moet aantonen. Los van het feit dat de echtheid van dit attest door de Belgische Staat niet werd aangetoond, is de bewijswaarde van een dergelijk attest bijzonder relatief. Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaat dit document op zich niet om het relaas van verzoeker over zijn vermeende relatie geloofwaardig te bevinden. Er moet bijgevolg ook nagegaan worden of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Verzoeker faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast.

Voort is het opmerkelijk dat mevrouw V.G. in haar interview met de DVZ op 25.02.2019 beweert reeds sinds 2005 of 2006 een relatie te hebben met verzoekende partij ([...] – DVZ 25.02.2019 p.7). Dit geheel tegenstrijdig met de afgelegde verklaringen van verzoeker, aangezien hij zelf heeft aangegeven vanaf 2009 gehuwd geweest te zijn met mevrouw M.S. (DVZ 18.03.2018 p.6).

Het is verder opvallend dat mevrouw V.G. in haar interview met de DVZ op 25.02.2019 verklaart slechts een week op doorreis geweest te zijn in Miami, Florida, met name van 08.11.2018 tot 15.11.2018 ([...], DVZ 25.02.2019 p.11). Dit geheel tegenstrijdig met de verklaringen van verzoekende partij bij het CGVS, waar verzoeker beweert dat diens vriendin op dat moment woonachtig zou zijn in Miami (CGVS 18.12.2018 p.2).

Met al het voorgaande werd ten overvloede en geheel ten gronde aangetoond dat verzoekers vermeende relatie met mevrouw V.G., alvorens verzoeker aankwam in België, tot het rijk der fabelen behoort.

Voorts kan verzoekende partij evenmin geldig maken een duurzame relatie met mevrouw V.G. te onderhouden na diens aankomst in België.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ter staving van haar betoog kan verzoeker enkel een bewijs van samenwoning voorleggen. Hierbij is het opvallend dat mevrouw V.G. zich pas in 04.2019 heeft laten registreren op [...], het adres van verzoekende partij. Zij werd toen geregistreerd als alleenstaande ([...], zie RR-document 14.08.2020 in administratief dossier). Daar zij volgens haar eigen verklaringen reeds sinds 2005-2006 een partnerschap zou hebben met verzoekende partij, is het niet aannemelijk dat zij niet sinds het begin van haar aankomst in België, in december 2018, haar intrek zou genomen hebben bij verzoeker.

In ieder geval kan louter onder hetzelfde adres geregistreerd staan geenszins dienstdoen als afdoende bewijs voor het bestaan van een gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verweerder laat verder -ondergeschikt- gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij geeft namelijk zelf aan te beschikken over de dubbele nationaliteit, en kan ter staving een Colombiaans paspoort en een Colombiaanse identiteitskaart voorleggen (CGVS 18.12.2018, p.8). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn voorgehouden partner hem niet zou kunnen vergezellen naar Colombia of elders. De bestreden beslissing verhindert niet dat verzoekers partner hem bezoekt in Colombia, daar noch verzoeker noch zijn partner een gegronde vrees ten aanzien van Colombia hebben geuit in hun respectievelijk gehoor bij de DVZ op 16.03.2018 en op 25.02.2019.

Minstens toont verzoeker niet aan dat zijn partner - indien zij ervoor zou kiezen om verzoekende partij niet te volgen - hem gedurende de periode van (tijdelijke) scheiding niet zouden kunnen opzoeken of dat zij in de onmogelijkheid zou zijn om gedurende deze periode d.m.v. moderne communicatietechnologieën contact te onderhouden.

In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij een duurzame relatie onderhoudt met de Venezolaanse onderdaan mevrouw V.G., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Venezolaanse partner elders.

Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015).

Verweerder benadrukt voorts dat het eigen is aan grensoverschrijdende relaties dat één van de partner zijn verankering verliest in zijn land van legaal verblijf. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd.30.08.2007).

Dit geldt des te meer nu verzoekende partij het beweerde gezinsleven heeft uitgebouwd in illegaal verblijf. In die omstandigheden kan niet worden voorgehouden dat de Belgische staat ertoe verplicht zou zijn verzoeker verder in het Rijk te laten verblijven.

Voor wat betreft de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie, dient opgemerkt te worden dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39) (RVV, nr. 119.129 van 19 februari 2014).

Er dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij geen enkel middel of stavingstuk heeft aangeleverd dat erop zou kunnen duiden dat de eerbiediging van de hoorplicht zou geleid hebben tot een andere afloop inzake de beslissing.

Het middel is ongegrond."

2.3. Verzoeker voert in het tweede middelonderdeel de schending aan van het hoorrecht ex artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij verwijst daarbij naar wat hij in het eerste middelonderdeel heeft uiteengezet, met name dat hij in België samenwoont met zijn voorgehouden wettelijke partner K.E.V.G., die ook de Venezolaanse nationaliteit bezit, en dat die laatste in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat nog steeds hangende is. Aldus betoogt hij in België een familieleven te hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en dat hij dat familieleven niet in een ander land kan verderzetten gelet op dat hangend verzoek om internationale bescherming van zijn partner die enkel de Venezolaanse nationaliteit heeft en niet, zoals hij, ook de Colombiaanse.

Verzoeker stelt dat, mocht hij zijn gehoord, hij deze elementen had kunnen aanbrengen en dat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing.

2.4. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontlelen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten evenwel ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wél integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, zoals verzoeker ook terecht aangeeft.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren

die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

De verwerende partij betwist niet dat verzoeker voorafgaand aan het bestreden terugkeerbesluit niet werd gehoord. Zij stelt terecht dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en de aldaar aangehaalde rechtspraak)

De verwerende partij betoogt in haar nota dat verzoeker geen enkel middel of stavingstuk heeft aangeleverd dat erop zou kunnen wijzen dat de eerbiediging van de hoorplicht zou hebben geleid tot een andere beslissing en licht op uitvoerige wijze toe waarom zij geen geloof hecht aan het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en mevrouw V.G.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker aan zijn verzoekschrift een attest van wettelijk geregistreerd partnerschap toevoegt, opgesteld door een notaris op 15 november 2019 in Caracas, waarin wordt aangegeven dat verzoeker en K.E.V.G. sinds 15 januari 2017 een stabiel en ononderbroken feitelijk partnerschap onderhouden. Bovendien verwijst de verwerende partij zelf naar de verklaringen van verzoeker en zijn (vermeende) partner in het kader van hun beider gehoor bij het Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waar zij melding maakten van hun relatie. De Raad erkent, op grond van de gegevens die in de nota worden vermeld, dat er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de verklaringen van verzoeker over zijn relatie, maar kan in de huidige stand van het geding niet uitsluiten dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie met mevrouw V.G. Het weze opnieuw benadrukt dat het hoorrecht er precies toe strekt, zoals hiervoor reeds gesteld, om eventuele vergissingen te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Verzoeker maakt dus wel degelijk aannemelijk dat, mocht hij op adequate wijze zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, hij elementen had kunnen aanbrengen die mogelijk een ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling van het al dan niet bestaan van een duurzame relatie en die vervolgens hadden kunnen leiden tot een andere wending in het besluitvormingsproces.

De verwerende partij gaat in haar nota dan wel over tot een uitvoerige a posteriori beoordeling, maar die kan het hiervoor vastgestelde gebrek niet herstellen zonder dat afbreuk wordt gedaan aan de finaliteit van het hoorrecht en de rechten van verdediging van verzoeker. De overige beschouwingen in het licht van artikel 8 van het EVRM zijn evenzeer a posteriori, zodat verzoeker zich er niet tegen heeft kunnen verweren en zij dus niet in aanmerking kunnen worden genomen.

2.5. Het middel, gesteund op de schending van het hoorrecht, is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming van 12 juni 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS